

Човѣшкото тегло е много старо,
и бунта на човѣка — величавъ:
това е нашата последна вѣра,
и славимъ всѣки благородень гнѣвъ.

Затуй и днесъ се спираме смирено
и Пушкина четеме съ поривъ новъ
и съсъ сърдца отново озарени
отъ красота, и гордостъ, и любовъ.

Звъни, о — пролѣтъ на човѣщина лжчиста,
и грѣй въ стиха на ведрия поетъ, —
възпѣлъ разстрелянитѣ декабристи
и падналъ самъ — прострелянь, клетъ!

Въвъ твоя звѣнъ, дочуваме, приижда
оная мощна истина въ свѣта,
поетътъ съ мждра речъ що бѣ съзиждалъ
и въ стройна пѣсень ни я завеща.